Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрацiя вбикъ ч. 8 улицы Чарнецкого.

Редакцiя ул. Франкiшканьска ч. 10, дверь 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламацiи неопечатанѣ вольнѣ бодъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львôвской“.

Предплату у Львовѣ въ Администрацiи „Газеты Львôвской“ и въ ц. к. Староствахъ на провинцiи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на четверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на четверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 273 | Нинѣ: † Варвары В. Аделяйд. | Завтра: Николая А. 4. адвент. | Пятниця 4 (16 грудня) 1892 | Входъ сонця 7 г. 47 м.; заходъ 4 г. 4 м. Барож. 762 терм. + 2·8. — 3·2 | Рокъ II

Справы парляментарнû.

Якъ вже звѣстно, предложило правительство въ понедѣлокъ Палатѣ послôвъ проектъ закона о помочи фонду державного для сторôнъ, де настала нужда, и зажадало въ тôй цѣли сумы 150.000 зр., зъ котрои мають дôстати ся запомоги декотрымъ частямъ одного повѣта въ долѣшнôй Австрiи, чотиромъ повѣтамъ на Моравѣ и тромъ повѣтамъ въ Галичинѣ. Тû повѣты въ нашôмъ краю суть: збараскiй, скалатскiй и гусятиньскiй, отже якъ разъ тû повѣты, въ котрыхъ ажь до послѣдного часу проявляла ся мѣсцями холера. Формою запомоги мають бути беззворотнû датки, призначенû въ долѣшнôй Австрiи и на Моравѣ на закупно поживы, насѣня и пашѣ для худобы, а въ галицкихъ громадахъ на выконане робôтъ публичныхъ, даючихъ нагоду до працѣ и зарôбку. Сума 150.000 зр. не есть розложена; мае ся брати зъ неѣ въ мѣру дѣйстнои потребы, чи то вже дѣйстно сконстатованои, чи такои, котра ще покаже ся.

Зачувати, що Рада державна розпôчне сеи суботы свои рôздвяннû ферiи. Розôйшлась также вѣсть, що въ наслѣдокъ дебатъ надъ администрацiею асекурацiйного товариства „Фениксъ“ одержавъ судъ вôдъ президента мiнiстрôвъ гр Таффого припорученє, щобы розслѣдивъ близше пôдношенû въ Палатѣ послôвъ закиды противъ сего товариства.

Въ комiсiи буджетовôй вела ся вчера нарада надъ потребами мiнiстерства справедливости въ поодинокихъ краяхъ коронныхъ. Референтъ пос. Мадейскiй дякувавъ мiнiстрови справедливости за розпоряджене въ справѣ веденя розправъ карныхъ. Мiнiстеръ справедливости сказавъ на то, що цѣлею згаданого розпоряджения було взяти въ опѣку стороны и забезпечити ихъ вôдъ коштôвъ проволоки.

На замѣты пос. Герольда въ справѣ засѣданя комiсiѣ для розмеженя округôвъ судовыхъ въ Чехахъ заявивъ мiнiстеръ, що ему дуже жаль того, що ческû мужѣ довѣря не взяли участи, однакожь недостатки робôтъ сеи комiсiѣ поправить соймъ и комiсiя буджетова, котрû будуть переглядати операты тои комiсiѣ. Зъ приемностiю будуть робити ся всѣлякû старания, щобы ческихъ мужѣвъ довѣря зновь позыскати для нарадъ комiсiѣ. Тû два новû округи судовû, якû правительство старае ся завести, вôдповѣдають якъ цѣлямъ угоды такъ и жаданямъ мiнiстерства справедливости.

На жадане пос. Герольда, котрый домагавъ ся въ соймовôй комiсiи буджетовôй, щобы роботы розмеженя судôвъ вôдрочити, сказавъ мiнiстеръ, що правительство знало, до чого зобовязало ся, предложить вôдповѣднû проекты и переведе ихъ, о скôлько то буде можна, бо нема нѣякои причины покидати теперь цѣлу справу. Що до внутрѣшного языка урядового признае мiнiстеръ трудности въ розмеженю округôвъ для языка урядового, однакожь есть то справа внутрѣшнои екзекутивы Ревiзiя розпоряджения языковего дасть ся предприняти ажь по переведеню розмеженя. Мiнiстеръ сказавъ наконець, що ему жаль того, що розправы постôйнои комiсiѣ для закона карного ведуть ся такъ поволи и вказавъ на то, що на слѣдуючôй сесiи парляментарнôй мае предложити ся нове поступоване въ процесахъ цивiльныхъ, а судьба сего предложеня буде зависѣти вôдъ залагодженя проекту закона карного.

На пытане Гальвiха, що зробить мiнiстеръ, коли въ данôмъ случаю соймъ вôдмовить ему своеи опiнiѣ, вôдповѣвъ мiнiстеръ коротко: Такъ далеко мы ще не зайшли и дѣйстно не можу сказати въ сѣй справѣ щось рѣшучого.

Опôсля вела ся въ присутности президента Палаты дра Смольки нарада надъ внесенемъ пос. Кавнiца, щобы до стенографiчного протоколу приймати бесѣды выголошенû не въ нѣмецкôмъ, але въ якôмсь другôмъ языцѣ Дръ Смолька протививъ ся тому, а пос. Герольдъ доказувавъ, що ординацiя выборча не приписуе зовсѣмъ, щобы хтось мусѣвъ конче знати языкъ нѣмецкiй. На внесене референта Межника, передано сю справу комiсiи для укладаня порядку дневного.

Зъ рускихъ товариствъ.

Дня 10 с. м. вôдбуло ся въ Креховѣ торжественне отворене читальнѣ „Просвѣты“ заснованои заходами мѣсцевого пароха о Ю. Трохимовича и при помочи о. Борисевича та п. Володимира Герасимовича. Було се для мѣсцевыхъ селянъ велике торжество. Треба було — каже оденъ наочный свѣдокъ — бачити ту радôсть и старыхъ и молодыхъ, то почуте и самосвѣдомôсть въ довершуваню великого дѣла, щобъ уявити собѣ бодай маленькiй образокъ крехôвского торжества.

Першû загальнû зборы вôдбули ся за дозволомъ ц. к. жовкôвского Старости въ будынку шкôльнôмъ. Побôчь мѣсцевыхъ найшли ся на зборахъ такожь гостѣ: панѣ Герасимовичева и панна Герасимовичѣвна прибули умысне на той день зъ Янова, читальня въ Мацошина выслала пятьохъ вôдпоручникôвъ, завитали и крехôвскû оо. Василiяне та й другû гостѣ Офiцiяльну часть вôдкрывъ о. Тро-

Зломана шпада.

Зъ англiйского. — Кароля Дiкенса.

Въ 16. вѣцѣ за панованя королевы Єлисаветы, живъ у Лондонѣ молодый и спрытный челядникъ, котрый кохавъ ся въ донцѣ свого майстра Не лишь вôнъ оденъ мавъ певно въ тôмъ часѣ таку пригоду, але я лише про него маю намѣръ тутъ говорити; а звавъ ся вôнъ Гуґо Грагамъ.

Сей Гуґо бувъ въ термiнѣ у чесного фабриканта лукôвъ, котрого звали майстеръ Стефенсъ; вôнъ живъ въ циркулѣ Чiпъ, а всѣ мали его за великого богача. Вѣсти ходили тогды такъ якъ и теперь мыльнû, але й тогды, такъ якъ теперь, справджувалась неразъ декотра вѣсть, и тû, що говорили о великôмъ маетку Стефенса, зовсѣмъ не помылялися ся Ремесло его давало великû зыски за короля Генрика осьмого, котрый уже цѣнивъ англiйскихъ лучникôвъ; а що майстеръ Стефенсъ умѣвъ жити порядно и ощадно, то донька его єдина мiсъ Алiцiя, була найбогатшою дѣдичкою зъ цѣлого циркулу. Молодый Гуґо доказавъ уже неразъ въ бôйцѣ на костурѣ, що она була й гарною, а я якъ правдолюбный лѣтописець мушу такожь сказати, що она справдѣ була дуже гарною

Колибъ Гуґо могъ здобути собѣ серце гарнои мiсъ Алiцiѣ, розбивши голову кождому, хто бы бувъ осмѣливъ ся сумнѣвати ся о еѣ красѣ, то бувъ бы найщасливѣйшимъ зъ людей. Та хочь донька фабриканта лукôвъ усмѣхала ся неразъ таємно на вѣсть о его геройскихъ дѣлахъ, зробленыхъ зъ любви до неѣ; хочь слуга еѣ доносила Гуґонови про кождый такiй усмѣхъ и хочь вдячный Гуґо въ нагороду цѣлувавъ еѣ та дарунке робивъ за кожду таку вѣстку, то таки не могъ замѣтити, чи у его любки такожь любовь до него змагае ся. Неразъ вечеромъ, коли зъ товаришами бавивъ ся въ тû гры, до котрыхъ потрѣбно богато силы и вправы, поглядъ еѣ чорныхъ очей додававъ ему охоты и силы, але она такъ само дивила ся на всѣхъ; такъ по щожь старати ся о побѣду, коли Алiцiя усмѣхалась такъ само до побѣдженыхъ, якъ и до побѣдителѣвъ.

Однакъ Гуґо любивъ еѣ все и то щоразъ дужше. Думавъ все про неи въ день, и снилась она ему и въ ночи; зовсѣмъ маловажнû слова еѣ вбивали ся ему въ память, вôнъ знавъ найдробнѣйшû еѣ рухи, а серце дрожало ему въ грудяхъ, скоро лише въ сусѣднôй компатѣ почувъ гомôнъ еѣ ходу або звукъ еѣ голосу. Для него дôмъ старого фабриканта бувъ мешканемъ ангела; воздухъ и просторъ довкола всѣ здавали ся ему зачарованû Єго не здивувало бы було, колибъ побачивъ, що цвѣты ростуть зъ землѣ, де она ступить.

Нѣколи жаденъ челядникъ не бажавъ такъ якъ Гуґо вôдзначити ся въ очахъ сеи, котру любивъ ... Неразъ здавалось єму, що бачить еѣ комнату въ огни, а то лишь по то, щобы кинути ся помѣжь налякану товпу, пôрвати Алiцiю на руки и выратувати еѣ зъ помѣжь згарищь та дыму. То зновь здавалось єму, що якесь войско вороже окружило мѣсто и пробôємъ иде на дôмъ майстра Стефенса — а вôнъ вкрытый ранами, паде на порозѣ щасливый, що вмирае въ оборонѣ Алiцiѣ. Якъ же смерть сама була бы єму мила, колибъ она одною слезиною нагородила его вôдвагу и посвяту.

Вôдъ часу до часу батько и донька ходили въ гостѣ до якого славетного мѣщанина о годинѣ шестôй вечеромъ (ся пора була въ тû часы призначена на гостины вечѣрнû), а тогды Гуґо, загорнувшись складно въ синiй плащь, звычайну одѣжь челядникôвъ, товаришивъ имъ въ поворотѣ, несучи лѣхтарню и свою невôдступну палицю То були найгарнѣйшû хвилѣ его житя: присвѣчувати крокамъ, що Алiцiя дрôбными нôженьками ставила; подавати ѣй руку до пôдпоры въ мѣсцяхъ, де тяжко було перейти, и користати въ сеѣ нагоды, щобы дôткнути ся еѣ гладкои

химовичъ, повитавши присутныхъ сердечною промовою, а вказавши на хосенъ и задачу читальнѣ, поставивъ на проводника зборôвъ о. Борисевича. Черезъ акламацію выбраный о. Борисевичъ занявъ проводниче мѣсце, а выголосивши довшу бесѣду, приступивъ до порядку дневного.

Въ складъ выдѣлу увойшли: о. Юл. Трохимовичъ яко голова, Мих. Ковалишинъ войтъ яко заступникъ головы, Волод. Климко, учитель яко секретарь, о. Борисевичъ яко скарбникъ и Мих. Сало яко бібліотекарь. Заступниками выдѣлу выбрано Петра Бурила и Ивана Гаха.

Зборы порѣшили вписати читальню въ члены „Просвѣты", и передплатити деякѝ часописи. Ухвалено ще деякѝ бѣжучѝ справы адміністративнои натуры, а коли вôдспѣвано Є. В. Цѣсареви и гостямъ „многая лѣта", голова сконстатувавъ, що порядокъ дневный вычерпаный и закрывъ зборы, завзываючи читальникôвъ до щирои участи въ читальни. Членôвъ вписало ся 36, зъ того три дѣвчата и одна молодиця.

По офіціяльнôй части наступила спôльна вечеря. Довкруги столôвъ засѣли въ сумѣшь интеліґенція и селяне. Поплыла дружна, братня розмова, перерывана спѣвами и бесѣдами. Промовляли многѝ, богато вношено тоастôвъ, вôдспѣвано и народный гимнъ „Ще не вмерла Украина". Найбôльшого признания добула собѣ декламація ч. С. Деребенка, вôдпоручника мацошиньскои читальнѣ, очевидно власного твору, въ котрôмъ розказуе ся поетично про те, якъ нарôдъ нашъ приходить поволи до самопôзнания и вôдчувае потребу просвѣты. Рясні оплески были заплатою для автора и декляматора. Забава протягла ся пôзно въ нôчь.

Переглядъ полìтичный.

Рада державна мае бути сеи суботы вôдрочена и, якъ зачувати, збере ся по святахъ дня 10 сѣчня на дальшѝ засѣданя.

Вѣсти о покликаню ґр. Вурмбранда на міністра суть зовсѣмъ безосновнѝ. Якъ на теперь суть выключенѝ всякѝ змѣны въ кабінетѣ. — Ческій маршалокъ краевый, кн Лобковичъ бувъ на авдіенціи у Є. Вел. Цѣсаря и конферувавъ зъ ґр Таффомъ въ справѣ скликаня ческого сойму. Здае ся однакожь. що ческій соймъ буде скликаный хиба ажь по святахъ.

Комісія для розмеженя ческихъ округôвъ судовыхъ приняла 16 голосами противъ 12 вôдлучене кôлькохъ громадъ зъ дотеперѣшныхъ повѣтôвъ судовыхъ и утворене суду окружного въ Трутновѣ.

Ситуація выкликана въ Франціи справою Панамскою, есть дуже напружена. Въ кругахъ парляментарныхъ побоюютъ ся, що настане теперь пора денунціяцій безъ кôнця. Консервативнѝ часописи доказують, що справа панамска рôвнае ся повному упадкови правительственнои партіѣ. Здае ся, що крôмъ Рувіера подасть ся ще й Фрейсіне до димісіѣ. Дехто припускае, що навѣтъ президентъ Карно не буде мôгъ довго удержати ся на своѣмъ становищи. — Зъ помешканя Рената знято печатки, забрано всѣ паперы и вôддано комісіи панамскôй.

Дописъ.

Изъ Бучацкого.

(Шкоды вôдъ дикихъ звѣрятъ).

Читаючи „Народну Часопись" знаходимо часто дописи зъ рôжныхъ сторôнъ, ино зъ нашихъ ихъ не видати. Нинѣ наглить насъ потреба и намъ щось дописати. Однакожь не можемо нѣчого доброго донести, якъ лишь скаргу на то, що насъ погубляе. Отже у насъ вôдъ якогось часу появило ся много звѣрятъ шкôдливыхъ, котрѝ нищать намъ нашь добутокъ хатный. Але тыхъ звѣрятъ нищити не можна, бо за то можна дôстати ся до „Ивановои хаты". И такъ на примѣръ: обгризе заяць щепы, на котрѝ господарь покладавъ надѣю, то кажуть, що убити его не вôльно, ино треба его до суду запôзвати (чейже не заяця? — *Ред.*); але якъ хтось убе або зловить заяця, такъ не то, що его позывають, але навѣтъ не чекаючи засуду идуть до господаря до хаты, вôдбирають заяця, та ще господаря набють, а судъ всадить его вôдтакъ на кôлька день до „Ивановои хаты".

Та кобы то ходило о заяця, але бо то дѣе ся и за тхора, куну, лиса, котрѝ зъ передъ очей забирають домове птацтво и нѣхто не смѣе имъ нѣчого казати, бо за се карають. И отъ до сего примѣръ: Въ Петликôвцяхъ у слабои вдовы забиравъ тхôръ що ночи дрôбъ, а вдова будучи такъ слабою, що не могла шкôдника обôгнати ся, просила о то свого свояка. Той такъ и учинивъ, а ставувши за стыртою, котра знаходила ся о кôлька крокôвъ вôдъ загороды вдовы, — розумѣе ся зъ позыченою стрѣльбою, — убивъ шкôдника въ хвили, коли вôнъ ишовъ зъ добычею до своеи норы, котра була пôдъ стыртою. Та убивъ же его на свое лихо! Въ тôй хвили на голосъ выстрѣлу надôйшли побережники Гринько Таньовскій и Кароль Рудковскій, зловили старця (бо треба знати, що своякъ вдовы мае около 70 лѣтъ), кинулись на него, вôдобрали стрѣльбу а побивши добре, наказали мовчати, бо пôде за краты.

Дежь справедливôсть? Чому не вôдозвесь хто за нами? Отже упрашаемо Свѣтлу Редакцію умѣстити сю дописъ а може и хто знайде ся, що дасть намъ яку пораду. — Читатель „Народнои Часописи."

(Слôвце вôдъ Редакціѣ: Всему лиху вина, що не ухвалено ще доси проєкту закона ловецкого, котрый предложило правительство Соймови краевому ще 20 лютого с. р. Найлѣпше по нашôй думцѣ було бы, щобы тѝ, котрымъ дика звѣрина робить шкоду, старали ся по доброму порозумѣвати ся зъ тыми, до котрыхъ та звѣрина пôсля дотеперѣшного права належить; тыхъ же, котрѝ важать ся бити, треба запôзвати до суду. Бити не мае нѣхто права, не то побережникъ, але нѣхто въ свѣтѣ. Въ нашôй державѣ не вôльно нѣкого бити, бо того, хто бе, строго карають. Господарямъ. котрымъ заяцѣ роблять шкоды въ садахъ, можемо при сѣй нагодѣ подати рады, якъ забезпечити щепы и взагалѣ садовину вôдъ заяцѣвъ. Найлѣпше есть обкладати молоду деревину долиною тернемъ, але такъ, щобы колючки терня не влазили въ кору деревины; длятого треба або загородити коло деревины рѣдкій кôшь зъ лозины, а его вôдтакъ ще доокола обложити тернемъ, котре треба до него привязати, або лишь вбити близько доокола деревины кôлька паликôвъ а до нихъ вôдтакъ припирати терне, густо нимъ обложити деревину, а въ горѣ и въ долинѣ добре обвязати. Се есть ще зô всѣхъ найлѣпшій спосôбъ ухоронити молоду деревину вôдъ заяцѣвъ).

Новинки.

Львôвъ дня 15 грудня.

— **Громадѣ Старе Быстре**, въ повѣтѣ новоторскôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 200 зр. запомоги на будову школы.

— **Именовани.** Професоръ політехники у Львовѣ Теодоръ Мариняк именованый комісаремъ испитовымъ для кандидатôвъ до обслуги машинъ и льокомотивъ; а проф. промысловои школы у Краковѣ такимъ самымъ комісаремъ у Краковѣ. Міністеръ скарбу надавъ ново утворену при головнôмъ мытôмъ урядѣ въ Щаковôй посаду старшого мытового управителя дотеперѣшному управителеви мытового магазину въ головнôмъ

ручѣньки.... То було правдивымъ щастємъ для него.

Коли нôчь була гарна, Гуґо йшовъ за своєю любкою и ѣѣ батькомъ по заду, мовъ на сторожи, та безъ упину вдивлявъ ся въ струнку стать гарнои Аліціѣ. Въ такій спосôбъ переходили они лябіринтъ тѣсныхъ уличокъ мѣста; то йшли бокомъ старыхъ домôвъ зъ выходячими на улицю ґанками, зъ котрыхъ выстаючѝ вывѣски хитали ся, мовъ рухомѝ тѣни; то йшли пôдъ якимъ темнымъ склепѣнемъ, що имъ закрывало й небо и свѣтло мѣсяця. Коли дôйшовъ до нихъ крикъ якого нôчного волоцюги, тогды донька майстра Стефенса взырала ся въ тревозѣ на Гуґона и благаючимъ голосомъ просила его йти близше неѣ. Челядникъ хапавъ тогды за палицю и бажавъ собѣ стрѣчѣ зъ дванайцяти розбôйниками, въ котрыми мôгъ бы бороти ся въ оборонѣ гарнои Аліціѣ.

Старый майстеръ Стефенсъ позычавъ звычайно грошѣ на процентъ молодымъ паничамъ, що належали до двора, и неразъ трафляло ся, що якій дворянинъ, пышно одягненый, злазивъ зъ коня коло его дверей; а певно жаденъ купецъ въ сусѣдствѣ не мавъ у себе въ гостяхъ такихъ великихъ а молодыхъ панôвъ, прибраныхъ въ шовкъ, оксамитъ и золото. Здавесь, и въ тѝ часы, такъ якъ и теперь, великѝ богачѣ потребували найбôльше гроша.

Помѣжь тыми стрôйно прибраными паничами бувъ одинъ, котрый завсѣгды кôнно самъ приѣздивъ. Вôнъ мавъ дуже гарного коня, а що приѣздивъ безъ льокая, то дававъ все держати коня Гуґонови, котрый пильнувавъ его въ часѣ, коли ѣздець замыкавъ ся на довѣрочну нараду зъ майстромъ Стефенсомъ. Одного дня, коли сѣдавъ на коня, міссъ Аліція стояла у вôкнѣ на першôмъ поверсѣ, що выходило на улицю, и закимъ мала часъ цофнути ся зъ вôкна, вже ѣѣ молодый дворянинъ замѣтивъ и знявши капелюхъ поклонивъ ся ѣй гарно рукою вôдъ устъ. Гуґо подививъ ся за дворакомъ, що скоро вôдъѣздивъ, и почервонѣвъ на цѣлôмъ лици зъ пересердя; а ще бôльше почервонѣвъ, коли пôдвѣвъ очи до вôкна и побачивъ, якъ міссъ Аліція слѣдила цѣкавыми очима молодого дворака.

Той вертавъ кôлька разôвъ, а за кождымъ разомъ ще пишнѣйше одягненый; и за кождымъ такожь разомъ отвирало ся на першôмъ поверсѣ мале вôконце, а міссъ Аліція являла ся въ нѣмъ. Вкôнци одного дня щезла она зъ дому родинного. Мусѣло то ѣѣ дуже гризти, бо всѣ дарунки, якѝ дôстала вôдъ батька, лежали порозкиданѝ въ ѣѣ комнатѣ, немовь по черзѣ прощала ся зъ ними, немовь покидаючи ихъ прочувала, що прийде день, коли тѝ свѣдки батькôвскои любови будуть ранити ѣѣ серце... Отже таки покинула батька и дôмъ.

Оставила письмо, въ котрôмъ поручала свого нещасного батька опѣцѣ Гуґона и бажала ему бôльше щастя, нѣжь якъ бы мôгъ коли при нѣй зазнати... О прощене батька не смѣла просити, але молила Бога о ласку для него... Такъ кôнчило ся се письмо, на котрôмъ ще знати було слѣды ѣѣ слѣзъ.

Старый батько Аліціѣ страшно вгнѣвавъ ся и подавъ скаргу до цѣсарского престола; та на свою розпуку дôзнавъ ся, що королева нѣякъ не може ему помогти въ его клопотахъ, бо Аліція утекла разомъ зô своимъ милымъ зъ острова на сушу. Що се правда була, Стефенсъ дôставъ за кôлька лѣтъ власноручне письмо вôдъ доньки зъ Франціи, але письмо було такъ невыразне, що рука Аліціѣ очевидно дрожала при писаню. Однакъ зъ того листу легко можна було здогадатись, що неразъ приходивъ ѣй на думку родинный дôмъ и невинна комната дѣвоча; писала такожь, що снивъ ся ѣй батько, якъ вмиравъ не поблагословивши ѣѣ, а се роздирало ѣй серце.

Старый Стефенсъ хорувавъ довго та не давъ Гуґонови вôдôйти вôдъ себе, бо знавъ, що вôнъ любивъ его доньку — и то бувъ ще послѣдный узолъ, що вязавъ его ще до землѣ. Вкôнци померъ, записавши торговлю и весь свôй маетокъ своему давному челядникови. На смертнôй постели просивъ его пôмститись за

львôвскôмъ урядѣ мытовôмъ, Титови Заячкôвскому. Микола Стефанъ Левицкій именованый сталымъ учителемъ въ закладѣ карнôмъ у Львовѣ.

— **Конкурсы.** Палата нотаріяльна въ Перемышли розписує конкурсъ на посаду нотаря въ тôмъ мѣстѣ зъ речинцемъ до 20 сѣчня 1893. — Маґістратъ мѣста Калуша розписує конкурсъ на посаду касієра мѣского зъ платнею 500 зр. и двома додатками 5-лѣтными по 100 зр. Вымагає ся 800 зр. кавциі и испыту въ рахунковости. Поданя треба вносити до 31 грудня с. р.

— **Въ дорогу довкола землѣ** выбравъ ся вчера рано Найд. Архикнязь Францъ Фердинандъ. Поспѣшнымъ поѣздомъ выѣхавъ до Тріесту. Єму товаришили въ дорозѣ Найд. Архикн. Кароль Людвикъ, Архикнягиня Марія Тереса, Арх. Оттонъ, Марія Йосифа, Марія Анунціята и Єлисавета, я также Намѣстникъ Чехъ ґр. Тунъ зъ жéною. Найд. Архикнязѣ Фердинандъ и Евґеній попращали ся зъ Арх. Фердинандомъ на желѣзничôмъ двôрци.

— **Змѣна властителѣвъ.** Маєтнôсть Кавско, въ повѣтѣ стрыйскôмъ, купивъ сими днями вôдъ галицкого банку кредитового Елькуне Шахтъ, властитель кôлькохъ фôльварковъ коло Щирця. Кавско було колись родиннымъ маєткомъ Шептицкихъ, а вôдтакъ власностію Подлевскихъ, вôдъ котрыхъ перейминъ его за довги банкъ, а теперь вôдпродавъ.

— **Державнѣ желѣзницѣ въ Галичинѣ** выказали за 10 мѣсяцѣвъ 1892, т. є. вôдъ початку сѣчня по конецъ жовтня о 18 міліонôвъ менше доходу brutto, якъ въ тôмъ самôмъ часѣ 1891 року. Причиною сего зменшеня єсть значне обниженє тарифъ товаровыхъ и слабшій рухъ особовый задля небезпечности холеры.

— **Загальна выстава краєва въ р. 1894.** Дня 10 с. м. уконституовала ся 27-ма секція загальнои выставы краєвои у Львовѣ, выбираючи презесомъ ректора тутешнои політехніки п. К. Скибиньского, заступникомъ презеса инжинера Л. Радваньского. а секретаремъ дра И. Цесельского. Вôдтакъ выбрано для справъ техничныхъ и адміністраційныхъ трехъ справоздавцѣвъ фаховыхъ, а именно Вол. Клосоньского, Ром. Дзѣслевского и Л. Пашковского. Ся секція займає ся выставою уряджень комунікаційныхъ, статистики руху и торговлѣ и т. и. Въ працяхъ еѣ поступъ о стôлько, що начеркъ проґрамы тоѣ ґрупы буде небавомъ предложеный головному комітетови.

— **„Грошей можна мати разъ за мало, разъ за богато, але нѣколи досыть“** — такъ написавъ угорскій президентъ міністровъ и міністеръ фінансôвъ, Векерле, въ книжочцѣ, котру выдали угорски журналісты на дохôдъ фонду пенсійного для журналістôвъ угорскихъ.

— **Комната „Народнои Торговлѣ“** у Львовѣ, розширена и красно вôдновлена на сихъ дняхъ значнымъ накладомъ, буде отворена вечеромъ товарискимъ дня 17 с. м. о год. 6 вечеромъ. Запрашає ся руски родины, щобъ зволили прийти на ту пору, а переконають ся, що управляючій Совѣтъ „Народнои Торговлѣ“ постаравъ ся о власну, добру и дешеву кухню и о добôрни напитки. Для дѣточокъ лаголить ся несподѣванка, бо, якъ зачуваємо, має появити ся около год. 7 вечеромъ самъ рускій св. О. Николай зъ великимъ засобомъ ласощѣвъ и солодощѣвъ, котрî буде въ щедротѣ Своѣй роздавати молодому поколѣню.

— **Морене дѣтей.** Дня 13 с. м. донесено поліціи, що при ул. Шпитальнôй ч. 30 у Львовѣ померла нагло дитина, котру выховувала Марія Блюмъ. Комісія судово-лѣкарска застала дитину, двомѣсячного хлопця, вже неживымъ а худымъ, якъ кôстякъ. При секціи тѣла показало ся, що хлопчина сей, Сайнвель Ґаблеръ, сынъ Суры Ґаблеръ зъ Угнова, померъ зъ голоду. Для того концепістъ поліціѣ п. Лисаковскій зачавъ слѣдство, котре довело до новыхъ результатôвъ. Свѣдкŷ зôзнали, що того самого дня померла у Блюмихи друга дитина, Розенберґъ, але Блюмиха вынесла еѣ до Ґітлѣ Шахъ, при ул. Теодора ч. 9. Та дитина померла также зъ голоду, а Блюмиха вынесла еѣ дня 12 с. м. цѣлкомъ нагу на морозъ, щобы скорше померла. Свѣдкŷ сказали, що дитина зовсѣмъ зсинѣла зъ голоду и зимна — и справдѣ померла. Тому увязнено Блюмиху, Ґітлю Шахъ и Естеру Розенберґъ, матѣрь померши дитины. Поліція впала на слѣдъ цѣлои шайки, що морила дѣти голодомъ на смерть.

— **Чудотворный рабинъ** въ Выжницѣ, Барухъ Гаґеръ, померъ дня 11 с. м. у Вѣдни. По нѣмъ лишилось 11 сынôвъ, 2 доньки, около 30 внукôвъ и 61 тысячѣвъ — довгу. Всьо, кажуть, роздавъ на убогихъ.

— **Для коротковорыхъ.** Дръ Францъ Пеллеръ подає для коротковорыхъ такŷ рады: 1) Коротковорŷ ученики повиннŷ въ школахъ читати и писати лише три чверти годины або годину. 2) При занятяхъ, що забирають кôлька годинъ, коротковорый чоловѣкъ повиненъ робити перервы на 15 мінутъ. 3) До роботы, на близьке вôддаленє, якъ до читаня, писаня и т. п., не треба уживати окулярôвъ, хиба въ крайнôй потребѣ. 4) окуляры треба що пôвтора або 2 годины докладно вытерти, навѣть итогды, коли на око выдають ся чистыми. 5) Тому, що окуляры зô звычайного скла трудно вычистити зъ пылу и частинъ соли, котрŷ рисують скло, радить Пеллеръ уживати окулярôвъ, выроблюваныхъ въ кришталу.

— **Плащь скупаря.** Въ мѣсточку Каракалъ коло Крайовы померъ недавно тому одинъ Грекъ, котрый черезъ цѣле свое житє живъ зъ своєю жѣнкою въ великôй нуждѣ, майже лишь изъ запомогъ, якŷ давали єму его краяне. Умираючи закликавъ вôнъ свою жѣнку до себе и казавъ ѣй присягнути, що она похоронитъ его въ тôмъ плащи, котрый вôнъ носивъ черезъ цѣле житє на собѣ и въ котрôмъ теперь умирає. Жѣнка й присягла. Коли вôнъ померъ, пôшла жѣнка до другихъ Грекôвъ просити, щобы они вложили ся на похоронъ еѣ мужа. Оденъ милосердный Грекъ зайшовъ до вдовицѣ до хаты а побачивши померлого сказавъ, показучи на страшно драньтивый плащь, що дасть радо якусь лѣпшу одѣжь для покôйника. На то каже єму жѣнка, що не пристане на таку замѣну, бо присягла чоловѣкови, що похоронить его въ тôмъ самôмъ плащи. Тогды каже гость: „На всякій случай треба зъ него здôймити той плащь, закимъ тѣло вложить ся до гробу, бо щось то мусить бути, коли твôй чоловѣкъ ажь взявъ присягу вôдъ тебе, що похоронишь его въ тôмъ плащи“. Жѣнка послухала рады, здôймила плащь и стала его пороти. Наразъ выпадають въ пôдъ пôдшевки якŷсь три малŷ пачки. Жѣнка отвирає ихъ, а то грошѣ — трицять и пять банкнотôвъ румуньскихъ по тысячу левôвъ. (Румуньскій левъ значить пôвъ нашого риньского). Скупарь хотѣвъ ще забрати грошѣ зъ собою до гробу! Вдовиця урадована, що наразъ стала такъ богатою справила чоловѣкови зъ вдячности величавый похоронъ — зъ войсковою музикою.

— **Живлене дѣтей.** Якъ звѣстно, зменшає ся у Франціи населенє вже вôдъ кôльканацяти лѣтъ. Отже обчислено, що зъ 250.000 дѣтей, що кождого року умирають, можна бы бодай 100.000 удержати при житю, коли бы дѣти вôдповѣдно кормлено. Для того выдано тамъ теперь розпоряджене, после котрого не вôльно давати дѣтямъ безъ лѣкарского позволеня передъ окôнченымъ першимъ рокомъ житя нѣчого иншого ѣсти крôмъ молока. Заборонено также уживати фляшокъ зъ ґумовыми пипками.

✝ Посмертнŷ вѣсти.

Померли: Въ Рудкахъ Марія Сеньова, учителька въ Хлопахъ коло Комарна; — въ Перемышли инжинеръ желѣзницѣ Антôнъ Бальдіні; — въ Стрыю Феліксъ Войнаровскій, въ 80 р. житя.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Будапештъ 15 грудня. Budap. Corr. доносить, що нинѣшнŷ ґазеты урядовŷ въ Будапештѣ и Вѣдни мають оголосити розпоряджене міністерства въ справѣ выбиваня золотыхъ двацятькоронôвокъ на приватный рахунокъ. Рôвночасно має бути вôдкликане послѣдне розпоряджене о вымѣнѣ золотыхъ штабъ и чужихъ грошей на двацятькоронôвки. Розпоряджене то має стати вôдъ завтра правосильне.

Тріестъ 15 грудня. Родина Архікн. Кароля Людвика приѣхала зъ Архікн. Францомъ Фердинандомъ о три чверти на девяту вечеромъ. На двôрци повитали ихъ власти и множество публики ентузіястично. Архікн. Францъ Фердинандъ вôдъѣзджає нинѣ на корабли „Єлисавета“ о 2 год. по полудни.

Римъ 15 грудня. Вѣсти о переобразованю кабінету суть зовсѣмъ безосновнŷ.

Кіѣвъ 15 грудня. Въ Кременчуку убито пôдполковника Давидова въ его власнôмъ помешканю. Догадують ся, що убійства допустили ся нігілісты изъ мести.

Софія 15 грудня. „Свобода“ доносить, що число послôвъ, котрŷ годять ся на змѣну конституціѣ єсть значно бôльше, якъ потрѣбнŷ до того двѣ третины бôльшости.

Парижъ 15 грудня. Зборы 150 умѣренныхъ послôвъ републиканьскихъ ухвалили утворити окрему ґрупу парляментарну пôдъ назвою „союзъ републиканьскій“. Комісія панамска переслухувала вчера Рувієра, Клеманса и Констанса. Рувіє повторивъ то, що вже сказавъ въ палатѣ послôвъ.

Букарештъ 15 грудня. Сенатъ ухваливъ цѣлый проектъ адресы 63 голосами противъ 7. Міністеръ справъ заграничныхъ заявивъ, що въ справѣ спадщины Цаппы не уступить анѣ на волосъ вôдъ суверенности краю. Міністеръ просивъ опозицію, щобы она здержалась вôдъ критики угодъ торговельныхъ и чекала заключеня угоды зъ Франціею и Нѣмеччиною.

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій.

доньку, коли трафить ся ему стрѣтити де виновника нещастя.

Вôдъ тои утечѣ місъ Аліціѣ не бачивъ уже нѣхто Гуґона нѣ на мѣсцяхъ, де вôдбували ся звычайнŷ игрища, нѣ на проходѣ, нѣ на мѣскихъ забавахъ. Вôнъ дôйшовъ до великои повaги межи лондоньскими мѣщанами, але мало хто бачивъ его веселымъ, а вже нѣколи не бачили его на публичныхъ забавахъ. Бувъ вôдважный, людяный, великодушный и тому загально любленый. Всѣ, що знали его жите (а майже кождый знавъ его), жалували его; а коли вечеромъ ишовъ улицями, то народъ здôймавъ передъ нимъ шапки на знакъ великого поважаня и прихильности до него.

Одного вечера маєвого... то була саме рôчниця родинъ Аліціѣ, а вже двайцять оденъ лѣтъ минуло вôдъ еѣ утечѣ зъ родинного дому... Гуґо Ґрагамъ сидѣвъ у комнатѣ, що бувъ для него святымъ вôдъ памятокъ минувшины, якŷ въ нѣмъ крылись. Хочь Гуґо бувъ ще въ силѣ вѣку, та вже посивѣвъ, якъ голубъ. Сидѣвъ самъ зô своими думками и не замѣтивъ, що помалу смеркало. Ажь ось наразъ почувъ, що хтось несмѣло ударивъ молоткомъ до дверей.

Зôйшовъ скоро, отворивъ и побачивъ при свѣтлѣ лямпы, котру нѣсъ въ руцѣ, якъ якась жѣнка лежала хрестомъ на порозѣ. Она наразъ схопилась, вбѣгла въ коритарь и побѣгла скоро по сходахъ на гору. Здивованый тымъ поспѣхомъ Гуґо Ґрагамъ думавъ, що она втѣкає передъ погонею... але на улици не було нѣкого.

Чи то бувъ привидъ якій, мара.. У Гуґона задрожало серце и вôнъ по тôмъ прочувъ правду, замкнувъ дверѣ и пôшовъ за тою жѣнкою. Справдѣ... то була она, тамъ, у тôй комнатѣ, де колись жила чиста, невинна... а теперь на жаль... така змѣнена, що самъ Гуґо ледви мôгъ еѣ пôзнати... То була она.. клячала зъ руками зложеными до молитвы и ховала лице, на котрôмъ виднѣла розпука и жаль.

— Боже мôй! Боже мôй! — казала — вôшли смерть на мене! Хочь я и навела на сей дôмъ смерть, смутокъ и ганьбу, та будь ласкавъ для мене и дай менѣ тутъ умерти.

Гуґо Ґрагамъ завсѣтивъ, що очи еѣ були сухŷ; она дрожала и божевôльными очима водила довкола. Все було на тôмъ мѣсци, що давнѣйше: лôжко еѣ стояло при стѣнѣ, такъ якъ бы она нинѣ рано вышла зъ дому. Видъ тыхъ усѣхъ знакомыхъ предметôвъ передсвѣдчивъ еѣ, що память про неѣ не згасла тутъ нѣ на хвилю... и она могла пôзнати все, що стратила зъ власнои вины. То було за богато на еѣ силы, она заплакала и переможена зворушенемъ зôмлѣла та упала на пôдлогу.

(Конецъ буде).

Експедиція мѣсцева

НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневниковъ" буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватни") якъ для „Народнои Часописи" такъ также для „Газеты Львовскои" вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона.

„ДНѢСТЕРЪ"

Товариство взаимныхъ обезпеченъ

у Львовѣ

засноване на пôдставѣ концесіи Высокого ц. к. Міністерства справъ внутрѣшныхъ зъ дня 9 грудня 1891 ч. 22751, розпочало свою дѣяльнôсть дня 15 н. ст. вересня с. р.

„ДНѢСТЕРЪ", опертый на засадѣ взаимности своихъ членôвъ, обезпечае всяке майно движиме и недвижиме противъ шкôдъ огневыхъ пôдъ найприступнѣйшими условіями и почислюе можливо найнизшій преміи.

Всякій шкоды ліквідують ся и выплачують ся сейчасъ по пожарѣ.

Фондъ основный „ДНѢСТРА" выносить нараз̂ѣ 50.000 зр.

Якъ фондъ основный такъ и контракты заключеній зъ першими Товариствами контрасекураційными, подають „ДНѢСТРОВИ" можнôсть обезпечувати якъ найбôльшіи сумы.

Въ силу договору заключеного зъ Товариствомъ взаимныхъ обезпеченъ въ Краковѣ, — „Днѣстеръ" принимае обезпеченя на житє у всѣхъ можливыхъ комбінаціяхъ.

Други якъ и всякій поясненя подають Аґенты, установленій у всѣхъ мѣстахъ и бôльшихъ селахъ якъ и

Дирекція „Днѣстра" 112

у Львовѣ, улиця Театральна число 8.

Австрійско-угорска

FINANZ-RUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ побôльшити его обємъ а то такъ що до формату якъ и що до змѣсту нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ фінансовій и господарскій обявы обширно и предметово. Всежъ при тôмъ можемо числати, що въ новой своѣй формѣ нашъ збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якій на насъ накладае побôльшене обєму, высокôсть предплаты зôстае незмѣнена, така якъ доси, бо мы намагаемо знайти бôльше розповсюдненя.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатій [illegible] числа 1 зр.

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11

Изидоръ Воль

ул. Сикстуска ч. 6 у Львовѣ 107

для Галичины одинокій складъ россійского чаю заложеный въ 1870 р.

Побирае що тыждня свѣжій посылки дуже доброго чаю зъ Москвы и поручае тойже пôсля долученого цѣнника.

Замовленя выконують ся точно и скоро, также за послѣплатою — опаковане франко.

Звертае ся особлившу увагу на три найлучшій сорты К. и С. Попова.

Цѣнникъ		вр.	кр.
	½ кільо		
Kaysor,	знамен. чорн.	1	60
	„ melange	1	80
Suchong	знаменитый	2	
	найлучш.	3	
	melange P	3	
MELANGE, караванова		4	
Fu-czu-Fu,	Nr. I.	3	20
	„ II.	4	60
	„ III	6	
К. и С. Попова	1 р. 60 1 фт.	2	16
	2 „ — „	2	70
	2 „ 50 „	3	40
Высѣвки,	знам. пôвъ кільо	1	60
	ff prima	1	80
	non plus ultra	2	50

Цѣны знижени

ПРИГОТОВЛЕНЕ

на

ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ

и до приняття въ

ц. и к. ВОЙСКОВІ ШКОЛЫ

починае ся въ приватнôй войсковôй приспособляючій школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., уперед проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ жені и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 к°

Пôдробливане забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товаровъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ делікатесами, також по цукорняхъ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера